

АЛЕКСАНДЪРЪ КАРПАРОВЪ

Да носишъ въ вътрешния джебъ на палтото си самописка и лѣкарска слушалка и да ги употребявашъ, за да надникнешъ въ сърдечнитѣ тайни на хората, вдъхновяванъ отъ желанието да излѣкувашъ не само пациентитѣ си, а и всички, които страдатъ като тѣхъ, е особенъ родъ алтруизмъ, къмъ който хората не сж свикнали. А и да имъ посочите подобенъ примѣръ, нито биха го повѣрвали, нито биха помислили особено ласкаво за такъвъ човѣкъ. А той е истински човѣкъ, казано на съвремененъ езикъ — 100% човѣкъ. И самописката въ джеба му е единствено за това, да дава диагнози на животѣ въ живота, на тѣзи, на които животътъ се опира, за да отстрани неприятноститѣ имъ, които винаги развалятъ доброто разположение, съсухрятъ бързо лицата и огасяватъ пламъка въ очитѣ. Почти винаги любовта поддържа пламъка въ очитѣ, но когато любовта е болестъ — опожарява сърдцето. За да спаси сърдцата на много свои пациенти Д-ръ Ал. Карпаровъ облѣче бѣлата лѣкарска престилка и се залови съ сериозна грижа. И може смѣло да се каже, че освенъ прочутата му сказка „Когато любовта“ е болестъ, която той двадесетина пѣти повтори въ единъ отъ голѣмитѣ софийски салони, па и на много мѣста изъ провинцията, най-свършенитѣ рецепти, които до сега е предписвалъ на своитѣ болни, сж хубавитѣ разкази, които съ леснина и духовитостъ пише, макаръ че заради лѣкарската си професия често немари вдъхновението. Една белестъ, отъ която самъ докторътъ страда, и, за съжаление, не се намира неговъ колега, за да го излѣкува отъ нея. Да бѣха, обаче, условията за творчество у насъ по-други, може би докторътъ самъ би се излѣку-